

Chương 30

Bóng Ma Trong Thư Viện

- Tại sao mẹ mình lại nổi cáu chứ? - Joe âm ức hỏi.

- Vì cậu nói nhiều mà ăn ít. - Ka'nezai khoái chí trêu chọc.

Đứng ngoài phòng ăn, Joe vẫn không tài nào hiểu được tại sao sáng nay mẹ lại kém vui như vậy. Nghĩ lại, cậu đâu có nói gì ngoài mấy câu chuyện cũ, chẳng nhẽ cậu lỡ miệng nói gì mà không nhớ?

- Minh thấy cô chú không được vui, - Zalla nói, - lẽ nào bố mẹ cậu đã biết về buổi học tối hôm qua?

- Không có chuyện đó đâu. - Ka'nezai gạt phắt đi.

- Mình nghi lắm, cô muốn Livia bỏ tập là để hỏi chuyện đây. - Zalla phỏng đoán.

Joe cũng nghĩ vậy, mặc dù mẹ nói muốn Livia giúp mẹ may nốt một chiếc váy nhưng nguyên do mẹ muốn chị nghỉ tập hẳn không chỉ có thế. Trong bữa sáng, bà Ellen đã thản nhiên yêu cầu Livia dành cả buổi cho bà, và khi nàng đưa ra lý do này nọ, rằng ông Ne'lin và ông Sa'lin sẽ rất giận nếu nàng tự ý nghỉ học, bà trấn an nàng rằng hai ông đã biết chuyện và rất vui vẻ cho phép nàng vắng mặt ngày hôm nay. Thật lòng, lúc đó Joe cảm thấy tội nghiệp cho chị gái, đến nỗi cậu tha thiết muốn được ở lại thay chị, nhưng dù có tốt bụng đến mấy cậu cũng đành chịu vì cậu tuyệt đối không thể kham nổi việc khâu vá.

Livia không phải là người duy nhất vắng mặt trong buổi tập. Khi xuống sân, không nhìn thấy Luke, Joe hiểu ngay rằng Luke đang tìm cách tránh mặt mọi người. Nhóm có năm người mà nghỉ mất hai nên ông Ne'lin và ông Sa'lin quyết định cho bọn trẻ nghỉ xả hơi. Joe vì mãi suy nghĩ nên chẳng tỏ thái độ gì, còn Zalla và Ka'nezai thì giả vờ tiếc nuối nhưng ngay khi ông Ne'lin và ông Sa'lin đi khỏi, chúng liền rũ bỏ vẻ ngoài ủ rũ phần khởi ra mặt.

- Có nằm mơ mình cũng không nghĩ hôm nay được nghỉ. - Ka'nezai nói.

- Đã thật! Đạo này chỉ toàn tập luyện, tập luyện và tập luyện khiến mình mệt rũ rời. - Zalla ngoác miệng nói.

- Cậu sao vậy, sao cứ đứng đờ ra thế? - Ka'nezai dùng cùi chỏ huých nhẹ vào người Joe, mắt chăm chăm nhìn cậu.

Joe không tin Luke nghỉ tập vì ốm, đó là lý do muôn thuở của kẻ đang cố tình lẩn tránh, nhưng ông Ne'lin chẳng mấy may nghi ngờ. “Luke xin nghỉ, nó ho khù khụ khi đến gặp ta”, vừa gặp bọn trẻ ông đã thông báo như vậy.

- Nó đang tính làm cái gì nhỉ? - Joe nhìn hai người bạn, thắc mắc.

- Đứng đây đoán mò làm gì! Để mình đến hỏi thẳng anh Aggron xem sao. - Ka'nezai bực bội nói.

- Không được đâu. - Zalla ngăn cản.

- Sao lại không? - Joe cau mày, nói.

- Luke không thể nói là vì anh Aggron không muốn chúng ta biết việc anh ấy đang làm, nếu cậu đi hỏi thì khác nào vạch tội Luke, vì chuyện này Luke sẽ bị trách phạt.

- Zalla à! - Joe cúi tiết kêu lên. - Làm ơn đừng có nghĩ nhiều như vậy. Những lời cậu nói chúng tỏ cậu có chung quan điểm với mình: họ đang làm việc mờ ám.

- Mình cũng chỉ đoán thôi. - Zalla nhún vai và nói. - Không có gì chắc chắn hết.

- Hay để mình hỏi anh Isalmur? - Ka'nezai đề nghị.

Joe lắc đầu phản đối. Từ trước tới nay, Aggron làm việc gì có bao giờ nói với Isalmur, bản tính anh ta kiêu ngạo, lúc nào cũng nghĩ mình là nhất.

Hỏi anh Aggron không được, hỏi anh Isalmur cũng chẳng xong, sau một hồi tranh luận bất thành, bọn trẻ rủ nhau về phòng, cùng thống nhất không nên bàn chuyện của Luke bây giờ, thời gian còn dài, mọi việc từ từ rồi tính. Ngày mai mới có buổi đọc sách cùng thầy Dalin, còn anh Isalmur đã đưa ra thông báo ngắn gọn: tuần này anh bận, thế là bọn trẻ phải tự hiểu, chúng thà không hy vọng còn hơn là hy vọng hão huyền.

Joe nôn nóng mong cho sớm hết ngày. Cả ngày rảnh rỗi chẳng làm gì khiến cậu chịu không nổi. Đã vậy, những ý kiến cậu đưa ra đều bị Zalla phản đối. Cậu muốn đi thăm thú lâu đài nhiều hơn, Zalla không tán thành, nói làm vậy là vi phạm nội quy, cậu muốn nói chuyện với bà Cartland, Zalla cũng khuyên là không nên làm phiền bà vì chuyện của Luke, Joe đành bó tay bất lực, thở dài bước vào trong đại sảnh.

Hy vọng kiếm được thứ gì để giải khuây tan thành mây khói khi bà Antigone lù lù xuất hiện trước mặt ba đứa, giọng khá mềm mỏng hỏi:

- Hôm nay các cậu không có buổi tập nào sao?

- Không có. - Ka'nezai nói, vẻ mặt không mấy dễ chịu.

- Đáng ra là bọn cháu có buổi tập với ông Ne'lin và ông Sa'lin, nhưng vì Livia và Luke xin nghỉ nên hai ông cho bọn cháu nghỉ. - Zalla lễ phép giải thích.

- Ra là thế. - Bà Antigone hài lòng nói.

- Bà tìm cháu có việc gì? - Ka'nezai hỏi.

- Ngài Aral muốn gặp cậu sau giờ ăn tối. - Bà Antigone nói.

- Chú muốn gặp cháu? Có chuyện gì không ạ? - Ka'nezai ngạc nhiên hỏi.

- Tôi không biết, nhưng theo tôi nghĩ thì cũng không có chuyện gì, chỉ là mấy ngày nay cậu không tới gặp ngài nên ngài muốn hỏi chuyện cậu thôi.

Không hiểu Ka'nezai nghĩ gì mà lại thở phào nhẹ nhõm, cười tươi, nói:

- Nhờ bà nhắc lại với chú là cháu sẽ tới.

Bà Antigone đi rồi, cả ba mau chóng trở về phòng, Joe nói ngay khi cánh cửa vừa đóng lại:

- Đến gặp ông Aral, cậu nhớ hỏi khéo về Luke nhé? Xem nó ốm đau thế nào.

Nói đến chuyện Luke ốm, Joe lại không nhịn được cười.

- Mình biết rồi. - Ka'nezai gật gù nói.

Nếu Luke ốm thật, mình muốn đến thăm cậu ấy. - Zalla nói.

- Ôi trời!

Joe và Ka'nezai đồng thanh kêu lên nhưng Zalla phớt lờ nhìn hai bạn rồi lắc đầu.

- Bọn mình làm gì bây giờ? - Ka'nezai hỏi.

- Thế cậu muốn làm gì? - Joe hỏi, liếc nhìn Zalla.

- Mình không biết. - Ka'nezai nhún vai, nói.

- Còn cậu? - Joe hỏi Zalla.

- Mình muốn đi ngủ. - Zalla nói mà không cần suy nghĩ.

Mặt Joe xịu xuống thấy rõ khi nghe Zalla nói vậy. Ka'nezai lầm rầm tỏ ý thất vọng còn chủ nhân của ý tưởng đi ngủ thì chẳng tỏ vẻ gì, nằm xuống giường và khẽ ngâm nga vài câu hát.

Có quá nhiều chuyện để bàn nên ý tưởng đi ngủ của Zalla xem ra bất thành. Joe và Ka'nezai dành thì giờ để đoán xem lúc này Luke đang làm gì. Đoán không được, chúng đôi đũa tài, bàn về những chuyện cấp bách hơn, cụ thể là việc những ai sẽ tới Sa Mạc Rắn vào cuối tháng Mười hai. Joe nói thẳng suy nghĩ của mình rằng cậu không muốn bà Cartland phải đi, nhưng đồng thời cậu tỏ ra tự hào về vai trò quan trọng của bà trong chuyến hành trình sắp tới.

- Bất kỳ ai tới đó, mình đều không muốn. - Ka'nezai nói.

- Nhưng làm sao có thể không tới Sa Mạc Rắn chứ! Một trong hai thanh kiếm có thể được giấu ở đó. - Joe nói.

- Đúng vậy, - nằm trên giường, Zalla nói, - nếu không đi thì chẳng khác nào chúng ta tự đặt thanh kiếm vào tay kẻ thù, nếu đúng là nó được giấu ở đó.

- Cậu nói đúng. - Joe tán thành ý kiến của Zalla.

- Mình lo Tarman sẽ tấn công nơi đây. Willis nói kẻ thù đã biết về con đường bí mật dẫn tới Cánh Cổng Ngăn Cách.

- Không có chuyện đó đâu. Kẻ thù không thể vượt qua sức mạnh của các Sauro canh cổng. - Ka'nezai quả quyết.

- Cậu nói y hệt anh Isalmur. - Joe nhận xét.

Việc phỏng đoán xem ai sẽ là thành viên trong đội quân khởi hành tới Sa Mạc Rắn hóa ra không đơn giản, và những ý kiến của ba đứa phần lớn đều không trùng khớp, cuối cùng chúng quyết định dừng cuộc tranh luận, nằm dài trên giường xả hơi.

- Dậy đi các cậu! Chúng ta tới thư viện đọc cuốn *Một nghìn lời tiên tri* đi? - Joe ngồi bật dậy, hào hứng nói.

Zalla và Ka'nezai cũng ngồi ngay dậy, hai mắt ngời sáng. Joe thở phào khi Zalla không phản đối ý kiến của mình, bởi vì nếu Zalla không muốn đi thì có lẽ Joe cũng sẽ phải chiều theo ý bạn. Chỉ năm phút sau, ba đứa đã có mặt ở ngoài đại sảnh. Cả bọn mở cánh cửa bước ra hành lang ngoài trời, cũng chính là lối đi dẫn tới thư viện, nơi chúng say sưa với những bài học của ông Dalin.

Kể từ lúc ông Dalin cho phép bọn trẻ nghiên cứu cuốn sách *Một nghìn lời tiên tri*, trong chúng đã nhen nhóm tia hy vọng rằng có ngày chúng sẽ học được khả năng tiên đoán, biết đâu chừng đây sẽ là lĩnh vực đáng để chúng tự hào nhất.

Mặc dù Zalla là người Ánh Sáng nhưng khả năng tiên tri của cậu cũng chẳng hơn Joe, Livia, Ka'nezai hay Luke là mấy. Nhưng nói như vậy thì cũng hơi quá vì ít ra khả năng tiên đoán của Zalla cũng giúp cậu dự đoán được thời tiết của ngày hôm sau. Thường thường vào buổi tối, Zalla sẽ nói cho cả bọn nghe sáng

hôm sau trời mưa hay nắng, nếu trời mưa thì cả bọn lập tức tới gặp ông Ne'lin và ông Sa'lin để xin hai ông cho nghỉ tập.

Đạo gần đây, mỗi buổi học ông Dalin lại phân công cho một đứa đi lấy sách, vì ai cũng muốn được ngắm nghía lâu hơn cuốn *Một nghìn lời tiên tri* nên xem ra cách này là công bằng nhất. Thư viện rất rộng, cho dù bọn trẻ có ngồi gần nơi để sách nhất thì cũng phải mất vài phút mới mang được sách về chỗ ngồi và khoảng thời gian đó đủ để đứa cầm sách tha hồ nghiền ngẫm lời tiên tri mà nó thực sự tâm đắc.

Vào đến thư viện là ba đứa đi ngay tới chỗ để cuốn *Một nghìn lời tiên tri*. Không thấy cuốn sách đâu cả nhưng thoát đầu chúng cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều. Chúng bảo nhau có lẽ nó nằm lẫn đâu đó, tìm một lúc chắc sẽ thấy. Nhưng mười phút rồi hai mươi phút trôi qua, việc tìm cuốn sách vẫn không có kết quả, bọn trẻ bèn chia nhau ra, mỗi đứa một nơi, hì hụi tìm trên những lối đi hẹp giữa các dãy kệ sách cao ngất, song vẫn chẳng thấy bóng dáng của nó. Sau một hồi tìm kiếm, cả ba gặp lại nhau ở chỗ hẹn trên một lối đi rộng rãi, Joe nói:

- Chuyện này là thế nào? Không lẽ cuốn sách đã được ông Dalin cất đi?

- Mình nhớ ra rồi, - Ka'nezai nói, - vào buổi học cuối cùng, Luke đã xung phong cất cuốn sách. Mà ông Dalin cất sách làm gì, đó đâu phải nhiệm vụ của ông.

- Có lý, - Joe nói, - cậu thấy sao? - Joe hỏi Zalla.

- Đúng là Luke đã đi cất sách vào buổi học cuối nhưng chúng ta không nên suy đoán theo...

- Cậu lại bênh nó rồi. - Ka'nezai ngắt lời Zalla. - Luke sợ chúng ta giỏi hơn nó nên đã giấu sách đi, đề phòng những trường hợp như thế này.

- Có thể lắm chứ? - Joe nhiệt tình ủng hộ ý kiến của Ka'nezai.

- Chúng ta tìm lại lần nữa xem. - Zalla đề nghị.

- Tìm mãi rồi, có thấy đâu. Chắc Luke đem sách về phòng rồi. - Ka'nezai hậm hực nói.

- Không đâu. Mình nghĩ Luke đã để nhầm chỗ vì kệ nào cũng giống kệ nào. - Zalla nói.

- Được rồi, nếu tìm không thấy thì các cậu có đi với mình tới phòng Luke không? - Đưa mắt nhìn mấy kệ sách, Ka'nezai hỏi.

- Mình đi với cậu. - Joe quả quyết nói.

- Chưa bàn vội, cứ tìm lại đi đã. - Zalla vừa nói vừa đi tới dãy kệ gần nhất, sờ lần mấy cuốn sách nằm ngoài cùng.

Ba đưa quyết định chia làm ba hướng để tìm cuốn sách: Joe tìm ở phía tây của thư viện, Zalla ở phía đông còn Ka'nezai ở phía bắc. Thời gian ba đưa lục lọi ở thư viện có lẽ còn lâu hơn bất kỳ buổi tập nào với hai người Suliutte, thế mà vẫn chẳng thấy tăm hơi cuốn sách. Chỉ cần nghĩ tới việc phải dạo thêm mấy vòng nữa quanh các kệ sách cũng đủ khiến Joe mệt nhoài rồi. Cậu cố gắng đi thật nhanh nhưng đôi chân bắt đầu tê mỏi. Thư viện bỗng trở nên im ắng lạ thường. Không gian dường như cô đặc lại.

Nhờ ánh sáng phát ra từ những bức tường mà Joe mới cảm thấy không quá ớn lạnh khi một mình lang thang ở góc này.

Khoảng mười phút đầu, Joe còn nghe thấy tiếng cằn nhằn oang oang của Ka'nezai, nhưng chẳng mấy chốc chúng đã tắt lịm. Zalla ngay từ đầu đã không nói nhiều, vì thế Joe chỉ nghe thấy tiếng bước chân rất nhẹ của cậu vang lên đều đều trên lối đi dọc theo các giá sách.

Không tìm thấy cuốn sách! Có lẽ giả thuyết Ka'nezai đưa ra là đúng. Luke vì muốn chiếm hữu cuốn sách nên đã đem nó về phòng. Thằng nhóc này không biết có mấy lá gan? Joe không phải là đứa thích mách lẻo, nhưng việc này cần phải báo lại với thầy Dalin. Có khi như thế lại hay vì ý tưởng cầm sách về phòng để đọc cũng không đến nỗi tệ nếu thầy Dalin đồng ý cho tụi nó mang sách về phòng, tụi nó sẽ chia nhau thời gian dùng sách. Cũng nên khen thưởng Luke, nhờ có sự liêu lĩnh của nó mà cả bọn mới được hưởng lây.

“VẬY MÌNH CÒN Ở ĐÂY TÌM LÀM GÌ! MAU TỚI CHỖ KA'NEZAI VÀ ZALLA, SAU ĐÓ CẢ BA ĐƯA CÙNG TỚI GẶP THẦY DALIN, NÓI CHO THẦY BIẾT MỌI CHUYỆN.” Nghĩ sao làm vậy, Joe quay đầu bước đi... Bất thành linh, cậu nghe thấy một tiếng động vang lên phía bên kia kệ sách, tiếp đó là tiếng chân bước nhẹ nhẹ vì không biết là Ka'nezai hay Zalla nên cậu cất tiếng hỏi chung chung:

- Cậu có tìm thấy không?

Không có tiếng trả lời.

Joe lấy làm lạ. Mới đó thôi, sao có thể đi nhanh như vậy? Nếu có đi thì cũng phải trả lời cậu đã chứ! Cậu có nói nhỏ gì cho cam, chính cậu còn nghe thấy giọng mình vang vọng khắp thư viện kia mà.

- Zalla, Ka'nezai, có phải hai cậu ở bên đó không?

Joe rướn cổ hỏi vọng sang, cảm thấy trái tim mình bắt đầu đổi nhịp. Rõ ràng có người đứng bên đó nhưng không lên tiếng. Chợt tiếng động lại vang lên, và lần này có cả tiếng những cuốn sách bị xô dịch.

- Ai đấy! - Joe quát to, hồi hả chạy sang phía bên kia dãy kệ.

Một bóng người vận áo khoác dài màu trắng lướt qua trước mắt Joe ở đầu kia của dãy kệ nhưng khi cậu chạy lại ông ta đã biến mất. Joe ngó nghiêng tìm kiếm cả hai đầu thư viện, cảm thấy nơi này mang một vẻ kỳ bí đến rợn người. Rùng mình vì cơn gió lạnh bất chợt thổi đến, cậu đưa tay kéo cao cổ áo nhưng khi vừa làm vậy, một tiếng “cạch” bỗng vang lên ngay sau lưng cậu. Tuy rất sợ hãi nhưng cậu vẫn quay đầu lại theo bản năng.

“Đúng là thần hồn nát thần tính!” Joe lẩm bẩm khi thấy thủ phạm gây ra tiếng động làm cậu thất kinh hồn vía chỉ là một cuốn sách bị rơi xuống sàn. Cuốn sách này không giống với bất kỳ cuốn sách nào nằm ở đây, bìa của nó không có màu trắng và có vẻ được làm từ một chất liệu vô cùng đặc biệt: trơn nhẵn và mềm mại. Vẻ ngoài kỳ lạ của cuốn sách đương nhiên hấp dẫn Joe, cậu tần ngần ngắm nghía nó mãi không thôi, mặc cho thời gian trôi đi mà vẫn chưa chịu kiểm tra xem bên trong sách viết gì.

“Đến lúc rồi,” Joe thầm nhủ, cẩn thận lật từng trang sách.

Trang thứ nhất không có gì, mặt giấy trắng sáng nhưng trống trơn.

“Có thể sách bắt đầu từ trang thứ hai”, Joe đoán, nhưng đến trang thứ ba, thứ tư, rồi tận trang cuối cùng mà vẫn không có một chữ viết nào cả.

Joe lật đi lật lại cả cuốn sách, nhìn chằm chằm từng trang giấy, nhưng cái mà cậu trông thấy chỉ là ánh sáng phát ra lấp lánh.

“Nên làm gì bây giờ? Còn làm gì nữa? Phải đi tìm Zalla và Ka’nezai ngay lập tức! Ka’nezai ở đây từ nhỏ, chỉ có cậu ấy mới giải được bí ẩn của cuốn sách này.” Joe lẩm bẩm.

- Zalla, Ka’nezai! - Joe vừa gọi vừa chạy xuyên qua các lối đi, hy vọng hai đứa bạn nghe thấy tiếng mình.

- Bọn mình ở đây. - Giọng Zalla vang lên, liền sau đó Joe thấy Zalla ló đầu ra từ một dãy kệ nằm ở phía bắc. Giơ tay lên vẫy, Zalla gọi cậu: - Lại đây!

- Cậu có tìm thấy không? - Ka’nezai đang quỳ gối tìm sách, miệng thì hỏi Joe nhưng mắt vẫn dán chặt vào dãy sách dài dằng dặc. Còn Zalla đang ngồi quay lưng lại với Ka’nezai, hì hụi tìm ở kệ sách đối diện với kệ sách Ka’nezai đang tìm.

- Không tìm thấy phải không? Giúp tụi này một tay đi! - Ka’nezai vừa nói vừa lôi ra một cuốn sách dày hơn cả cuốn *Một nghìn lời tiên tri*.

- Đừng tìm nữa! Xem mình có gì này. - Joe nói, chìa cuốn sách kỳ bí ra trước mặt Ka’nezai.

Zalla lập tức đứng bật dậy, ngó qua vai Ka'nezai để nhìn vào cuốn sách.

- Sách gì vậy? - Ka'nezai hỏi.

- Cậu hỏi mình, mình biết hỏi ai? - Joe cười nói.

- Cậu thấy nó ở đâu? - Zalla hỏi.

- Ở đâu đằng kia.

- Trong sách viết gì? - Ka'nezai hỏi.

- Mở ra thì biết.

Việc cuốn sách không có chữ không gây sốc bằng câu chuyện Joe kể. Ka'nezai nằng nặc đòi Joe dẫn cả bọn trở lại chỗ cậu tìm thấy cuốn sách, hy vọng người đàn ông mặc áo trắng mà Joe nhìn thấy sẽ xuất hiện thêm một lần nữa.

- Nó nằm ngay tại chỗ này. - Joe chỉ tay xuống vị trí mà cậu đã nhặt cuốn sách lên.

- Ông ta là ai? - Ka'nezai hỏi. - Hay cậu hoa mắt nhìn nhầm? - Đột nhiên Ka'nezai nhìn Joe nghi ngờ.

- Thư viện sáng thế này, mình nghĩ Joe không thể nhìn nhầm được.

Joe gật đầu lia lịa, mỉm cười nhìn Zalla.

- Cám ơn cậu. - lấy lại cuốn sách từ tay Ka'nezai, Joe nói.

- Tóc ông ta màu gì? - Zalla hỏi.

- Giống màu tóc cậu. - Joe trả lời.

- Cậu nhớ lại xem, đã bao giờ cậu trông thấy cuốn sách này chưa? - Joe hỏi Ka'nezai.

- Mình nói rồi, đây là lần đầu tiên mình thấy nó. - Ka'nezai đáp, rồi phẩy tay nói tiếp. - Thôi bỏ đi, cuốn sách không có chữ viết chắc chẳng có gì quan trọng đâu.

- Mình không cho đây là trường hợp ngẫu nhiên, - Joe nói, rồi hạ giọng thì thào, - rõ ràng ông ta muốn gây sự chú ý với mình để mình trông thấy cuốn sách.

- Chuyện xem ra phức tạp đây! - Ka'nezai nhún vai, nói. - Đi ăn trưa thôi, mình đói lắm rồi.

- Ăn xong, chúng ta sẽ đem sách tới tìm bà Cartland. - Zalla gợi ý.

- Chứ không phải chú mình, Chúa vương Igormur à? - Ka'nezai ngáp dài, không buồn lấy tay che miệng. - Chú ấy chắc chắn có câu giải đáp cho tụi mình.

Việc đưa sách cho bà Cartland hay Chúa vương Igormur thì cũng như nhau cả thôi, người này biết thì người kia ắt sẽ tự biết, vì thế bọn trẻ chẳng bàn bạc thêm nữa.

- Mất cả buổi sáng mà chẳng làm được việc gì. Giờ này có lẽ đã qua trưa lâu rồi. - Joe thở dài nói khi cả ba cùng bước ra ngoài đại sảnh, rồi cậu quay sang hỏi Ka'nezai. - Cậu còn muốn tới phòng Luke nữa không?

- Ăn xong rồi tính. - Ka'nezai đáp.

- Cứ để cho Luke giữ sách, rồi nó sẽ phải giải thích với thầy Dalin về chuyện này. - Joe nói.

- Cậu định mách thầy sao? - Zalla hỏi.

- Cậu không định bao che cho hành động vô kỷ luật của Luke đấy chứ? - Joe bực mình thốt lên.

- Minh chỉ hỏi vậy thôi. - Zalla nói rồi thủng thẳng bước đi.